

— Подуши ли ги. . . Предалъ ги е нѣкой! Хемъ пакъ нѣкой гяуринъ ги е предалъ, Аллахъ да го накаже! Ако е османлия, грѣхъ е направилъ, но за него е простено. Царщината варди. Гяуринъ ще е, гяуринъ. . .

Величко не допи кафето, хвърли една монета на масата и излѣзе.

Слънцето залѣзваше въ кървава мъгла. Бѣше се окървавило отъ кръвта на двамата бунтовници и бързо бѣгаше на западъ да се измие.

— Ще намѣря лодката и ще се върна въ Влашко. Нека само да се мръкне, та да не ме видятъ заптиетата. Тамъ ще си купя чифликъ. Единъ голѣмъ чифликъ ще си купя въ Буковина — да нѣма другъ като него. Нѣма да се зачерня за двама убити разбойници. Да не сж разбойничествували — да не ги убиватъ!

Величко поскита още малко изъ улицитѣ, дочака, здрачътъ плътно да прихлупи града и тръгна къмъ Дунава.

— Сега ще е по-лесно да се гребе, — каза си той. — Надолу лодката сама ще върви.

Спусна се по пжтечката, притаи се да види не го ли следи нѣкой и предпазливо се промъкна до самъ водата. Лодката си седѣше, както я бѣ оставилъ.

Още веднѣжъ се огледа Величко, натисна съ две ржце лодката, вкара я въ водата и скочи вжтре.

— Сега напредъ!

Намѣсти веслата и удари.

И ето че голѣмитѣ справедливи очи изплаваха отъ ново изъ бездната.

— На добъръ часъ, лодкарю!